

HARPER

Ik mis het om precies te weten hoe laat het is.

Het is een van de weinige dingen die ik niet in Washington D.C. had willen laten, want als het donker wordt, het avondmaal al eeuwen geleden lijkt en Rhen nog steeds niet naar zijn vertrekken is teruggekeerd, wil ik weten hoe laat het is. Ik ben het gewend om in het donker te wachten, maar vroeger op straat had ik de telefoon van mijn broer en telde ik elke minuut.

Nu ben ik prinses Harper van Disi, en in Sinteldaal is er nog geen sprake van elektriciteit.

Rhen en ik hebben aparte vertrekken, zoals het hoort voor een kroonprins en de dame met wie hij voor zijn koninkrijk een verbond wil sluiten, maar voordat hij naar zijn eigen slaapkamer gaat komt hij altijd nog even langs.

Zo laat is hij nog nooit geweest. Althans... dat denk ik.

De hitte van de dag is uitgedoofd, door mijn openstaande ramen waait een koele bries en in de haard smeult het vuur nog na. Buiten flakkeren de fakkels van wachtposten rond IJzerroos, gelijkmatig geplaatste toortsen die ervoor zorgen dat het nooit helemaal donker wordt op het kasteelterrein.

Wat een verschil met toen IJzerroos vervloekt was, toen de wachtposten donker en verlaten waren, toen er niemand in het kasteel woonde behalve Rhen, Grey en ik.

Nu wemelt het er van de edellieden, bedienden en wachters, en zijn we nooit helemaal alleen.

En Grey is weg. Hij is al maanden weg.

Ik neem de kaars die naast mijn bed staat om hem aan te steken in de smeulende haard. Dat doe ik inmiddels zonder nadenken, zoals ik thuis het licht zou hebben aangeknipt. Zoh, mijn persoonlijke lijfwacht en beste vriendin hier, heeft vanavond geen dienst – en ze heeft haar rust wel verdiend. Net als Freya, mijn kamenierster. Het licht in haar kamer ging uren geleden al uit, en zelfzuchtig als ik ben wilde ik dat dat niet zo was. Ik kan wel een vriend gebruiken.

Er wordt zacht op mijn deur geklopt en ik haast me om open te doen.

Het is niet Rhen, al verwachtte ik ook niet dat hij zou kloppen. Het is Jake.

Toen ik klein was, was Jake zachtaardig en lief, de perfecte grote broer. Toen braken onze tienerjaren aan en terwijl onze moeder op sterven lag, belandden we door de schuld van onze vader in de goot. Om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen deed Jake, die de bouw van een rugbyspeler heeft, allerlei klusjes voor de woekeraars die steeds vaker langskwamen. Voor mensen buiten ons gezin veranderde Jake al snel van een lieve in een angstaanjagende jongen.

Het temperament van mijn broer is er niet beter op geworden sinds hij opgesloten zit in Sinteldaal, een land dat even mooi als woest en gevaarlijk is. De dag dat we aankwamen voelde hij zich onzeker en slecht op zijn gemak, maar hij heeft zijn draai gevonden in zijn fictieve rol van prins Jacob van Disi. Zijn donkere haar is wat langer geworden en hij draagt het zwaard aan zijn zij alsof hij ermee geboren is. In Washington liet hij niet met zich solen, en ook hier waagt vrijwel niemand dat.

Vanavond kijkt hij bedrukt.

‘Hé,’ zeg ik zacht. ‘Kom binnen.’

Dat doet hij, waarna ik voorzichtig de deur achter hem dichtdoe.

‘Het verbaast me dat je nog wakker bent,’ zegt hij.

‘Ik wacht op Rhen.’ Ik laat een korte stilte vallen. ‘Het verbaast me dat jij nog wakker bent.’

Hij aarzelt. ‘Noah en ik zijn aan het pakken.’

Noah is zijn vriendje, vroeger een arts in opleiding op een drukke spoedafdeling in Washington en nu de ‘genezer’ van het kasteel.

Ik frons mijn voorhoofd. ‘Aan het pakken?’

De uitdrukking op zijn gezicht verandert niet. ‘We vertrekken morgenvroeg.’

Dit is zo onverwacht dat ik wankelend een stap naar achteren doe.

Jake glimlacht scheef. ‘Niet voor altijd, Harp. Zo erg is het niet.’

‘Maar... hoezo, jullie vertrékken?’

Hij haalt zijn schouders op en friemelt wat met zijn handen terwijl hij naar het raam loopt. ‘We zijn hier nu al maanden. Ik weet dat jij het fijn vindt om de hoofse prinses te spelen, maar ik voel me gevangen.’ Hij draait zich naar me om. ‘Het is maar voor een paar weken. Hoogstens een maand.’

Langzaam blaas ik mijn adem uit. ‘Een maand.’

Er kan veel gebeuren in een maand. Dat weet ik maar al te goed.

‘Hoe weet ik dan of het goed met je gaat?’ vraag ik. ‘Wat als er iets gebeurt? Het duurt soms dagen, wéken zelfs, om een boodschap te versturen. We weten nog steeds niet hoe het zit met Syhlvoorde of Rhens kroning of...’

‘Je hoeft me niet in de gaten te houden, Harper.’

‘Maar ik mag me alsnog zorgen om je maken.’ Ooit werden we van elkaar gescheiden toen Grey me in Washington van de straat plukte, en het was verschrikkelijk om niet te weten wat er met Jake was gebeurd. Dat wil ik nooit meer meemaken. ‘Heb je het aan Rhen gevraagd? Misschien vindt hij het geen goed idee.’

Jakes blik wordt hard. ‘Hij is mijn oppas niet.’

‘Dat weet ik, maar...’

‘Hij weet het, trouwens. Ik heb al met hem gepraat.’

Even sta ik met mijn mond vol tanden.

‘Ik heb hem gevraagd om nog niks tegen jou te zeggen,’ voegt Jake eraan toe. ‘Ik wilde het je zelf vertellen.’

Ik pers mijn lippen op elkaar. ‘Nou, het klinkt alsof alles al geregeld is.’

‘Nee, Harp. Niet alles.’ Hij wacht een tel voor hij verdergaat. ‘Ik wil dat je met ons meekomt.’

‘Jake. Dat kan ik niet. Je weet best dat ik dat niet kan.’

‘Dat kun je wel. Jij kunt hier net zo goed als ik vertrekken.’ Hij loopt bij het raam vandaan en komt voor me staan, zijn stem wordt zacht. ‘Hij is ook jouw oppas niet. Je hoeft hier niet elke avond op hem te zitten wachten.’

‘Hij bestuurt een land,’ zeg ik. ‘Het is niet alsof hij met zijn maten in de kroeg hangt.’

‘Hij is achttien, net als jij.’ Jake laat weer een stilte vallen. ‘Wil je met hem trouwen?’

Bij die vraag stokt mijn adem.

Mijn broer neemt me aandachtig op. ‘Harp... je weet toch dat het zo voor je eindigt als je hier blijft? Hij heeft een bondgenootschap verzonnen met een onbestaand land dat staat of valt met jullie huwelijk.’

Dat weet ik wel. Natuurlijk weet ik dat.

Ik zwijg te lang. Jake loopt langs me heen naar de haard. ‘Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

Trouwen. ‘Ik... Ik weet het niet.’

Hij gooit een blok hout in de haard en begint wat in het vuur te poken. ‘Je hoeft het ook helemaal niet te weten. Dat bedoel ik.’ Het houtblok vat vlam en Jake kijkt me over zijn schouder aan. ‘Het slaat helemaal nergens op dat je vriendje met je moet trouwen om zijn land bijeen te houden.’

Ik loop naar de bank en laat me op het kussen zakken. ‘Jeetje, Jake, gezellig dat je even langskwam.’

Hij kijkt weer naar het vuur, dat nu hoog oplaait en zijn bruine haar een roodgouden gloed geeft. ‘Ik weet dat we het thuis niet goed hadden, maar ik vind dat we er hier niet bepaald op vooruit zijn gegaan.’

‘We zijn weggegaan uit Washington omdat een man ons onder schot hield,’ zeg ik.

‘Ik weet het, ik weet het.’ Maar dan zegt hij niks meer, dus ik weet dat hij het hier niet bij zal laten.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. ‘Ik kan niet weggaan, Jake.’

‘Je houdt van hem.’

‘Ja.’

Met een zucht komt hij naast me zitten. Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder, en samen staren we naar de vlammen.

‘Het gonst van de geruchten,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Er wordt gezegd dat hij niet de rechtmatige troonopvolger is. Dat Karis Luran opnieuw zal aanvallen.’

‘Die geruchten doen al maanden de ronde.’

‘Mensen beginnen te zeggen dat er nooit troepen uit Disi zijn aangekomen. Dat jullie bondgenootschap bedrog is.’ Jakes blik wordt scherp. ‘Ik vertrek niet alleen om hier weg te zijn. Ik wil erachter komen wat er echt gaande is buiten de muren van dit kasteel.’

‘Rhen zou nooit tegen ons liegen.’

Jake kijkt me lang aan. ‘Hij liegt tegen zijn hele land,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Als je denkt dat hij niet tegen ons zou durven liegen, dan moet je beter opletten.’

Ik slik iets weg. Zo is Rhen niet. ‘Je hoeft geen ruzie te zoeken, Jake.’

‘Dat doe ik ook niet. Ik wil alleen maar dat je zelf nadenkt.’ Hij schudt geërgerd zijn hoofd. ‘Noah zei al dat je niet zou willen meekomen. Ik dacht dat je het tenminste zou overwegen.’

Ik bekijk hem eens goed, mijn rusteloze broer, die de vreselijkste dingen heeft gedaan om me te beschermen. Diep vanbinnen is hij zachtaardig en medelevend. Dat weet ik gewoon. ‘Het spijt me.’

Hij klemt zijn kiezen op elkaar. ‘Wisten we maar of Grey nog leefde.’

‘Dat wil ik ook weten,’ zeg ik met een zucht.

‘Ik niet om dezelfde redenen als jij. Het is zijn schuld dat we hier

vastzitten.’ Jake schudt zijn hoofd en wrijft over zijn kaak. Zijn lichaam ziet er gespannen uit. ‘Als hij ooit opduikt, zorg ik ervoor dat hij wilde dat hij was weggebleven.’

Echt dreigend klinkt het niet. De kans is groot dat Grey dood is... of opgesloten zit aan de andere kant, wat al even erg is. ‘Waarom ben je zo boos?’

Zijn gezicht betreft, alsof er donderwolken voor schuiven. ‘Ik heb maandenlang toegekeken hoe ze je gebruikten, Harper.’

‘Niemand gebruikt me...’

‘Jawel. Dat doen ze wel. Grey heeft je hierheen gebracht om een vloek te helpen verbreken waar je helemaal niets mee te maken had. En toen je ontsnapte, heeft hij je weer teruggebracht.’

‘Ik wilde zélf terugkeren.’ Dat is de waarheid. En ik heb geen spijt van mijn keuze.

Nu pas, nu ik Jake recht in de ogen kijk, dringt tot me door dat hij degene is die spijt heeft van mijn keuze. Het heeft zijn leven dan misschien wel gered, maar nu zit hij hier vast en kan hij onmogelijk terug naar huis.

Mijn deurklink klikt en als ik me verrast omdraai, zie ik Rhen in de deuropening staan.

De prins draagt zijn officiële kleren nog, een blauw jasje dat tot boven dicht is gesespt en een zwaard aan zijn zij. Zijn haar lijkt wel van goud in het licht van het haardvuur, maar zijn ogen staan vermoeid. Als hij mij en Jake bij het vuur ziet zitten, blijft hij staan. Er hangt inmiddels zo veel spanning in de ruimte dat hij die beslist voelt.

‘Vergeef me,’ zegt Rhen behoedzaam. ‘Het is al laat. Ik dacht dat je alleen zou zijn.’

Jake slaakt een zucht. ‘Je zou ook alleen moeten zijn. Ik ga al.’ Hij leunt voorover en geeft me een kus op mijn voorhoofd. ‘Zorg goed voor jezelf, Harper. Ik meen het.’

Dat verzacht enigszins de scherpte van de woorden die hij eerder sprak. ‘Bedankt, grote broer.’

Jake blijft nog even bij Rhen staan voordat hij de deur uit loopt. 'Ik ga nog steeds weg morgen,' zegt hij.

'Vandaag in feite,' zegt Rhen, net zo kalm als Jake. 'Het is al ver voorbij middernacht.' En met een blik op het donkere raam: 'Dustan zal jullie vergezellen, samen met een groep wachters. Jullie kunnen vertrekken zodra de zon opkomt, als je wilt.'

Jake is even de kluts kwijt, maar hij herpakt zich snel. 'Mooi zo.'

Rhen trekt een wenkbrauw op. 'Dacht je dat ik op mijn belofte zou terugkomen?'

'Ik dacht dat je andere zaken belangrijker zou vinden.'

'Dat is ook zo.' Rhen houdt de deur open en blijft zo staan. Een duidelijk bevel om te vertrekken.

Jake doet zijn mond open om te protesteren.

Als hij wil, kan Rhen erg geduldig zijn, maar volgens mij is dit niet zo'n moment. 'Jake,' zeg ik. 'Je hebt je zin gekregen.'

'Helemaal niet.' Maar mijn broer geeft zich voorlopig gewonnen en vertrekt.

Zodra hij weg is, loopt Rhen naar me toe. Elke dag worden de kringen onder zijn ogen donkerder, ogen die tegenwoordig altijd somber en alert staan.

'Gaat het wel?' vraag ik. Hij is nooit erg spraakzaam na een overleg met zijn raadgevers, maar vanavond voelt als een nieuw dieptepunt. Hij is afstandelijk. Zozeer dat ik misschien wel zou terugdeinzen als ik hem niet kende. 'Wat is er aan de hand? Het is laat. Ik dacht...'

Ik houd abrupt mijn mond als hij zijn armen om mijn middel slaat. Het volgende moment drukt hij zijn lippen op de mijne.

Rhen is zo sterk, zo bekwaam dat het me altijd weer verrast als hij teder is. Hij beende door de kamer alsof hij op oorlogspad was, maar kust me alsof er in het hele kasteel niets zo broos is als ik. Door mijn nachthemd heen voel ik de warmte van zijn handen die zacht tegen mijn middel liggen. Ik leg mijn eigen handen tegen zijn borst en neem hem in me op, laat

zijn nabijheid een stukje van de bezorgdheid wegnemen die Jake heeft aangewakkerd.

Rhen leunt naar achteren tot zijn lippen de mijne net niet raken. Indringend kijkt hij me aan. 'Ik voelde je bezorgdheid helemaal aan de andere kant van het kasteel,' zegt hij. Hij strijkt met een duim over mijn wang. 'Ik voel haar nu.'

Blozend kijk ik omlaag. Mijn vingers frunniken met de gespen op zijn jasje, alsof ze recht moeten worden getrokken, wat natuurlijk niet zo is. 'Het gaat prima.'

'Harper,' zegt hij zacht. Hij legt zijn hand op de mijne om die stil te houden.

Ik hou van de manier waarop hij mijn naam uitspreekt, hoe hij met zijn accent nadruk legt op elke r, zodat het klinkt als gespin. Hij is altijd zo formeel dat mijn naam wel een geheim tussen ons lijkt.

Met een vinger onder mijn kin duwt hij mijn hoofd omhoog. 'Waar ben je bang voor?'

'Jake heeft me net verteld dat hij weggaat.'

'Ah.' Rhen zucht. 'Je broer is ongeduldig en roekeloos, en de timing kon beter... maar ook slechter. Ik stuur hem liever weg met mijn goedkeuring dan dat ik ontdek dat hij ergens in het koninkrijk voor opschudding heeft gezorgd. Dustan zal hem zo veel mogelijk uit de problemen houden.'

'Het verbaast me dat je je wachtcommandant meestuurt.'

'Dat doe ik liever niet, maar er zijn maar enkele wachters die ik met zo'n opdracht vertrouw. De koninklijke lijfwacht is nog onervaren, maar je broer houdt vol dat het hem niet kan schelen wat ik ervan denk en dat hij hoe dan ook vertrekt.'

Dat klinkt wel als iets wat Jake zou zeggen.

Rhen kijkt vragend. 'Wil je dat ik Zoh meestuur?'

'Nee.' Ik kan de gedachte niet verdragen dat ik behalve Jake ook mijn vriendin zou moeten missen. 'Heeft Jake je verteld dat hij wil dat ik met hem meega?'

Even verstart hij. 'Nee. Wat heb je besloten?'

Dit is een van de dingen die ik het leukst vind aan hem. Hij is impone-
rend, resoluut en altijd zeker van zichzelf... maar hij beslist nooit in mijn
plaats. 'Ik heb nee gezegd.'

Hij laat zijn adem ontsnappen en kust me opnieuw. 'Ik heb te lang naar je
gezocht om je door het lot van me te laten afpakken.'

Ik druk mijn voorhoofd tegen zijn warme nek en snuif zijn geur op. 'Ik
ga nergens heen.'

Even houdt hij me zwijgend vast, maar ik merk dat hij nog steeds bezorgd
is.

Ik bijt aarzelend op mijn lip, want wil hem niet nog meer gespannen
maken. 'Jake zei dat er steeds meer geruchten gaan over een andere erfge-
naam.'

'Dat klopt.'

Met mijn hand op zijn borst denk ik aan alles wat Jake heeft gezegd.
'Vertel me wat er scheelt, Rhen.'

Hij zucht, en het klinkt zwaarmoedig. 'Er is een andere erfgenaam. Er
zijn koninklijke documenten met het zegel van mijn vader. Ik wilde de kro-
ning vervroegen, maar veel edellieden hebben al duidelijk gemaakt dat ze
bewijzen willen dat de erfopvolging waterdicht is, dus ga ik mijn uiterste
best doen om daarvoor te zorgen.'

'Hoe ga je hem opsporen?'

'Misschien is dat wel onmogelijk. Het is maar de vraag of hij nog leeft. We
hebben nauwelijks aanwijzingen. Als zijn moeder een toversmid was, zoals
in de documenten staat opgetekend, heeft hij magische krachten vergelijk-
baar met die van de tovenaars Lilith. Ze heeft ooit tegen me gezegd dat het
web van magie niet ophoudt bij haar, dat ze de aanwezigheid van een ander
kon voelen. Magie is al jaren verboden in Sinteldaal, maar als we de bood-
schap verspreiden dat er iemand rondloopt met zulke krachten, wordt het
voor hem misschien moeilijker om onopgemerkt te blijven.'

Lilith. Alleen al haar naam doet me huiveren. 'Wat ga je doen als je hem
vindt?'

‘Als hij magie heeft, zal hij worden uitgeschakeld.’

Ik deins terug. ‘Rhen!’

Rhen zegt niets. Dat hoeft ook niet. De blik in zijn ogen zegt genoeg.

Ik doe nog een stap naar achteren. ‘Die man is je bróér.’

‘Nee. Hij is een vreemde.’ Het klinkt onverbiddelijk. ‘Ik werd bijna een eeuwigheid gevangengehouden door een toversmid, en mijn land ging er bijna aan ten onder. Ik kan het risico niet nemen dat Sinteldaal door een tweede toversmid wordt verwoest.’

Ik sta als aan de grond genageld, ijzig koud vanbinnen ondanks het haardvuur naast me. Ik ben sprakeloos. Ik heb hem al eerder een man ter dood zien veroordelen, maar die man had een van onze wachters vermoord, en dat zou hij ook met ons hebben gedaan als hij daartoe de kans had gekregen.

Dit is anders. Dit is berekenend. Met voorbedachten rade.

Rhen doet een stap naar voren en steekt zijn hand uit om mijn wang aan te raken.

Zijn gezicht verstrakt als ik ineenrimp. ‘Het was niet mijn bedoeling om je van streek te maken,’ zegt hij zacht, en ik weet dat hij het meent. ‘Ik dacht dat je dit wel had verwacht. Je hebt met eigen ogen gezien hoeveel schade Lilith heeft aangericht.’

Dat heb ik inderdaad gezien. Ik heb talloze keren gezien hoe ze Rhen martelde. Hij was volkomen machteloos.

‘Je hebt ongetwijfeld gelijk,’ zeg ik, hoewel ik daar wel aan twijfel. Ik adem beverig in en moet een hand tegen mijn buik drukken.

Rhen heeft bewezen dat hij zal doen wat hij moet doen om Sinteldaal bijeen te houden. Dat bewijst hij nu weer.

‘Wees niet bang voor me,’ fluistert hij, en er klinkt een nieuwe ondertoon in zijn stem door. Geen kwetsbaarheid – dat nooit – maar iets wat erop lijkt. ‘Alsjeblieft. Dat kan ik niet verdragen.’

Hij ziet er vreselijk moe uit. Zijn lichaam is zo gespannen. Ik vraag me af wanneer hij voor het laatst heeft geslapen. Ik haal een keer diep adem,

houd mijn trillende vingers stil en doe een stap naar voren om mijn armen om hem heen te slaan.

‘Waar ben jij bang voor?’ vraag ik zacht.

‘We hebben geen idee of Lilith dood is,’ zegt Rhen. ‘Wat als ze de erfgenaam vindt... Wat als ze hun krachten bundelen om het tegen mij op te nemen?’

‘We hebben al maanden niets van haar gehoord. Ze zit opgesloten aan de andere kant, of Grey zit daar.’

‘Of hij heeft trouw aan haar gezworen, zoals we hebben gezien, en ze wacht tot ze toe kan slaan.’

Grey zwoer trouw aan haar om mij te redden... vlak voordat hij zijn zwaard tegen Liliths keel zette en naar de andere kant verdween. Naar Washington D.C.

‘Hij zou haar nooit helpen,’ zeg ik. ‘Rhen. Dat zou hij nooit doen.’

‘Ik moet mijn volk beschermen, Harper.’

Hij leunt tegen me aan en ik hoor zijn ademhaling vertragen. Voorzichtig leg ik een hand tegen zijn wang en hij sluit zijn ogen. Maanden geleden, toen hij een monster was, legde hij zijn gezicht precies zo tegen mijn hand en kwam tot rust. Net als toen kan ik zijn angst nu voelen.

‘Je bent geen monster meer,’ fluister ik.

‘Ik heb soldaten naar het huis van Greys moeder in Woestedorndal gestuurd,’ zegt Rhen behoedzaam.

Mijn hand blijft roerloos op zijn wang liggen. ‘Wat? Wanneer?’

‘Vorige week,’ zegt hij. ‘Ik wilde het zekere voor het onzekere nemen.’ Hij zwijgt even. ‘Ze zijn vandaag teruggekeerd.’

Grey vertelde me ooit dat Lilith zijn hele familie heeft vermoord, alleen zijn moeder liet ze leven. ‘Wat zijn ze te weten gekomen?’

‘Zijn moeder was spoorloos verdwenen. De dorpelingen zeiden dat ze haar vee maanden geleden heeft verkocht en is vertrokken. Niemand wist waarheen.’ Weer een stilte. ‘Het gerucht gaat dat er een tijdje een gewonde man bij haar verbleef, maar niemand heeft hem gezien.’

Heel even houd ik mijn adem in. ‘Grey leeft misschien nog,’ fluister ik. ‘Ja.’ Rhens stem klinkt hard, maar ik hoor de bezorgdheid en onzekerheid die erachter schuilgaan. ‘Uit hun verslag leid ik af dat Grey springlevend is.’ Ik kijk hem aan. ‘Grey zou nooit trouw aan haar zweren, Rhen.’ ‘Waarom keert hij dan niet terug naar IJzerroos?’ Ik probeer een verklaring te bedenken, maar er schiet me niets te binnen. ‘Karis Luran kan elk moment aanvallen,’ zegt Rhen. ‘De erfgenaam kan elk moment opduiken. En wie weet zit Lilith te wachten op het perfecte moment om toe te slaan.’ Ik laat mijn hoofd tegen Rhens borst rusten en kijk weer naar het raam. ‘O, Grey,’ zeg ik, turend naar de sterren aan de hemel. ‘Waar ben je toch?’ ‘Inderdaad,’ zegt Rhen. Hij zucht, en in dat geluid hoor ik verlangen, verdriet en bezorgdheid doorklinken. Hij drukt een zachte kus op mijn haar. ‘Inderdaad.’